

Best wishes to all my
readers in Macedonia!

Susan Elizabeth Phillips

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

*Местото каде ќе дознаеш што
навистина вреди да се прочита...*

Наслов на оригиналот

Match me if you can

© Susan Elizabeth Phillips, 2005

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2014

Сите права обезбедени и задржани во договор со
Susan Elizabeth Phillips c/o The Axelrod Agency

Превод Ивана Спасев

Коректура Симона Костовска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

СОВРШЕНО НЕСОВРШЕН ПАР

Сузан Елизабет Филипс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

1

Да не најдеше тело легнато под „Шерман“, Анабел немаше да доцни на нејзиниот состанок со Питонот. Но од под прастариот автомобил на нејзината баба сиркаа валкани, боси стапала. Едно екстремно претпазливо сиркање под колата откри дека тие му припаѓаа на еден бездомник познат само како Глушец, кој во нејзиното соседство беше прочуен по недостатокот на лична хигиена и љубовта кон евтините вина. Во близина на неговите гради кои полека се креваа и спуштаа лежеше едно празно шише. Самото тоа што Анабел за момент помисли да се обиде да изведе некој маневар за да го заобиколи неговото тело со автомобилот беше доказ за значајноста на состанокот со Питонот. Но паркинг местото беше премногу мало.

Таа си имаше оставено повеќе од доволно време за да се облече и да стигне до центарот на градот точно навреме за состанокот во единаесет часот. За жал, цело утро наидувааше на пречки, почнувајќи со господинот Броницки, кој ја имаше начекано на вратата и одбиваше да замине сè додека не си каже сè што му лежеше на срце. Добро, ова сè уште не беше катастрофа. Таа сè уште можеше да стигне навреме; требаше само да го извади Глушец од под Шерман.

Нежно го боцна со стапалото во зглобот и веднаш забележа дека мешавината од чоколаден сируп и

лепило со која се имаше обидено да ги покрие границите на потпетиците на нејзините омилен сандали ја немаа целосно камуфлирано штетата. „Глушец?“

Тој не мрдна.

Таа го буцна уште еднаш, овој пат посилно. „Глушец, стани. Разбуди се. Мораш да излезеш оттаму.“

Ништо. Мораше да прејде на подрастични мерки. Со гримаса, таа се наведна, неволно го грабна за валканиот зглоб и го протресе. „Ајде, Глушец. Стани!“

Ништо. Со исклучок на влажното ’рчење, човекот беше како мртов.

Таа го протресе уште пожестоко. „Ова е најважниот ден во мојот професионален живот и добро би ми дошла мала соработка од твоја страна.“

Глушец не беше заинтересиран за соработка. Стегајќи ги забите, Анабел внимателно го крена здолништето од бледо жолтиот свилен костум кој го имаше купено на 60% попуст претходниот ден и клекна покрај браникот. „Ќе викнам полиција ако не излезеш.“

Глушец продолжи да ’рчи.

Таа ги вкопа петиците во земјата и му ги повлече двата валкани зглоба. Утринското сонце ја удираше во главата. Глушец се помрдна само малку, колку рамото да му сирне од под шасијата. Таа повторно повлече. Под сакото, белата кошула што ја имаше одбрано за да ги истакнува бисерните обетки од баба ѝ почна да ѝ се лепи за кожата. Анабел се обиде да не мисли на тоа што се случуваше со нејзината коса. Ова не беше баш најдобар момент за да ѝ снема гел и таа се молеше средството за чистење прозорци од кое имаше шприцнато, барем малку да ги смири нејзините црвени локни, кои *секогаш* беа клетва на нејзиното постоење, но особено за време на влажните лета во Чикаго.

Знаеше дека ќе биде во сериозна неволја ако не го

извади Глушец од под нејзиниот автомобил во следните пет минути. Таа повторно сирна под шасијата. „Глушец, мораш да станеш! Не може да спиеш тука.“

Едно поспано око се отвори, но брзо се затвори.

„Погледни ме.“ Таа го бодна во градите. „Ако излезеш веднаш, ќе ти дадам пет долари.“

Неговата уста мрдна, а од неа излезе грлат глас и една долга лига. „Бегај.“

Смрдеата ѝ ги насолзи очите. „Зошто мораше да го одбереш баш денешниов ден за да се комираш под мојата кола? И зошто баш под мојата кола? Зошто не под колата на господинот Броницки?“

Господинот Броницки живееше преку улица, а пензионерскиот живот му беше толку здодевен што постојано смислуваше нови начини за да ја побудалува Анабел.

Времето истекуваше, а таа почнуваше да крева паника. „Сакаш секс? Затоа што ако излезеш, можеби би можеле да поразговараме за тоа.“

Уште неколку лиги и неразбирливо кркорене. Ова беше безнадежно. Таа скокна и се стрча кон куќата.

Десет минути подоцна, успеа да го намами да излезе со една отворена лименка пиво. Не се гордееше со себе, но тоа беше неопходно.

Додека да го изнесе Шерман на главната улица, ѝ остануваше само уште дваесет и една минута за да стигне до центарот на градот и да најде место за паркирање. Нозете ѝ беа налепени со прашина, здолништето ѝ беше стуткано, а си имаше скршено и еден нокт кога ја отвораше лименката со пиво. Трите килограми кои се имаа залепено за нејзиното ситно тело после смртта на нејзината баба веќе не изгледаа како толку голем проблем.

10.39.

Не сакаше да ризикува со густината на сообраќајот на главните улици, па пресече низ една споредна. На

ретровизорот, од нејзиното опавче се ослободи уште една локна, а челото ѝ блескаше од пот. Ја грабна влажната крпа што ја имаше земено од кујната и почна да си ги трие нозете додека возеше. Зошто баба ѝ не можеше да вози некоја слатка Хонда Цивик, наместо ова огромно, зелено чудовиште кое трошеше бензин како лудо? Висока едвај метар и шеесет, Анабел мораше да седи на пернице за да може да гледа над воланот. Баба ѝ никогаш не се мачеше со пернице, но добро, таа не ни возеше многу.

Еден таксист ѝ го пресече патот. Таа ја залепи раката за свирката, а неколку капки пот се лизнаа надолу меѓу нејзините гради. Погледна на саат. 10.50. Се обиде да се присети дали имаше ставено дезодоранс после туширањето. Се разбира дека имаше. Таа секогаш ставаше дезодоранс. Ја крена раката чисто за да провери, но баш кога душна, удри во една дупка и нејзината уста се залепи за свилената, жолта јака, оставајќи трага од кармин.

Анабел нервозно викна и посегна по својата чанта, но таа се лизна и падна пред седиштето. На семафорот пред неа се вклучи црвено светло. Косата ѝ беше залепена за задниот дел од вратот, а сега беа ослободени уште неколку локни. Зошто Глушец го имаше одбрано баш овој ден да се онесвести под нејзината кола кога од оваа средба зависеше нејзината економска иднина?

Навлезе во центарот. 10.59. Го помина Далеј. Немаше време за својата вообичаена рутина: пцуење на улиците сè додека не најде доволно широко место за да го паркира огромниот Шерман. Наместо тоа, таа сврте и влезе во првата нездраво скапа паркинг гаража што успеа да ја најде, му ги фрли клучевите од Шерман на вработениот и одлета.

11.05. Немаше потреба од паника. Планираше едноставно да објасни за Глушец. Питонот сигурно можеше да разбере.

Или не.

Кога влезе во лобито на високата зграда со канцеларии, ја погоди силен климатизиран бран. 11.08. Лифтот беше совршено празен, па таа го стисна копчето за четиринаесеттиот кат.

„Не му дозволувај да те заплаши“, ѝ имаше речено Моли на телефон. „Питонот се храни од страв.“

Лесно ѝ беше на Моли да каже. Таа си седеше дома со својот прекрасен сопруг, одлична кариера и две преслатки деца. Вратите се затворија. Анабел се погледна во огледалото на сидот и нервозно фркна со носот. Нејзиниот нежен, свилен костум беше потполно стуткан, здолништето извалкано, јаката размачкана со кармин. Најлошо од сè, средството за бришење прозорци ја олабавуваше нејзината коса локна по локна, но сепак држеше доволно за ослободените локни да висат покрај нејзиното лице како исушени цвеќиња.

Обично, кога ќе се вознемиреше поради својот изглед - кој дури и нејзината сопствена мајка го опишуваше само со зборот „фин“ - се потсетуваше дека треба да е благодарна за своите убави црти и карактеристики: убавите очи со боја на мед, густите трепки и кремавата кожа (со исклучок на неколку пегии). Но сега не постоеше позитивно размислување кое можеше да ја ублажи сликата која зјапаше во неа од огледалото - таа беше страшна. Анабел пикна неколку локни зад ушите и си го измазни здолништето, но вратите на лифтот се отворија пред да успее да поправи поголем дел од штетата.

11.09.

Пред неа, виде стаклен сид со златни букви: *Шампионски менаџмент за спортисти*. Згазна на дебелиот килим и брзо се упати кон вратата со свиена метална рачка. Покрај бирото за рецепција имаше кожна софа со исти фотелји, врамени спортски сувенири и голем телевизор на кој одеше бејзбол

натпревар. Рецепционистката имаше кратка, сива коса и страшно тенки усни. Таа погледна во разбушавената Анабел над своите очила со метални, сини рамки. „Можам да Ви помогнам?“

„Анабел Гренџер. Имам состанок со Пит... со господинот Шампион.“

„Жал ми е, но доцните, госпоѓице Гренџер.“

„Само десет минути.“

„Тие десет минути беа целото време што господинот Шампион го имаше одвоено за да се видите.“

Нејзиниот сомнеж беше потврден. Тој се имаше согласено да се види со неа само поради инсистирањето на Моли, затоа што не сакаше да ја вознемири сопругата на својот најважен клиент. Очајно погледна на часовникот на ѕидот. „Реално, доцнам само девет минути. Сè уште имам уште една минута.“

„Жалам.“ Рецепционистката повторно погледна во својот компјутер и почна да типка.

„Една минута“, замоли Анабел. „Тоа е сè што барам.“

„Јас не можам да направам ништо.“ На Анабел ѝ требаше овој состанок и тоа ѝ требаше веднаш. Вртејќи се на своите потпетици, таа се залета кон вратата на крајот од ходникот. „Госпоѓице Гренџер!“

Анабел влета во еден отворен ходник каде што имаше по неколку канцеларии од двете страни. Во едната од нив имаше двајца млади мажи дотерани во кошули и костуми. Игнорирајќи ги, Анабел се упати кон нападната махагони врата која се наоѓаше во средината и ја сврте кваката.

Канцеларијата на Питонот имаше боја на пари: лакирани бледо зелени ѕидови, дебел килим со боја на мов и мебел во различни зелени нијанси со дебели, темно црвени перничииња. Зад софата стоеја куп врамени спортски сувенири, а прозорецот меѓу нив гледаше директно кон езерото Мичиген. Питонот

седеше зад едно модерно биро во форма на буквата U, неговата висока фотелја свртена кон езерото. Таа погледна во компјутерот, во лаптопот, во мобилниот телефон и софистицираниот црн телефон со конзола со доволно копчиња за управување со авион. Покрај сите овие работи, на бирото лежаа фрлени и едни Bluetooth слушалки, бидејќи Питонот зборуваше директно на слушалката.

„Парите во третата година се добри, но не ако те пресечат порано“, рече тој со длабок, остар глас. „Знам дека е коцкање, но ако потпишеш на една година, може да играме на пазарот со слободни агенти.“ Тој ѝ беше свртен со грб, таа можеше да види само исончан, силен рачен зглоб, модерен часовник и долги, грациозни прсти свиткани околу слушалката. „На крајот на краиштата, одлуката е твоја, Џамал. Јас можам само да те советувам.“

Вратата зад неа се отвори со тресок и рецепционистката влета како вознемирен паун со разлетани перја. „Извини, Хит. Таа помина покрај мене.“

Питонот полека се сврте со фотелјата, а Анабел се почувствува како некој да ѝ удрил бокс во стомакот.

Тој имаше аглеста вилица и цврст, мажествен изглед - сè кај него укажуваше на дрзок маж кој ги постигнал успехите во животот потполно сам - селеција кој неколкупати паѓал по предметот шарм, но конечно го совладал материјалот од трета мајка. Неговата коса беше густа и сјајна, нејзината боја богата како скапа, светла кожа или шише Бадвајзер. Имаше прав, самоуверен нос и дебели, темни веѓи, на едната од нив мала сецната лузна на крајот. Линијата на неговата полна, дефинирана уста јасно даваше до знаење дека тој немаше толеранција за будали и имаше страст за напорна работа која се граничи со опсесија. На неговите црти им фалеше многу малку за да биде неподносливо прекрасен. Наместо тоа, вака беше доволно привлечен за една жена да падне

во несвест. Што мајка бараше еден ваков човек од стројник?

Кога повторно прозборе во слушалката, тој го впери погледот во неа. Неговите очи ја имаа истата зелена боја што можеше да се најде на банкнотата од сто долари. „За ова ме плаќаш, Џамал.“ Питонот ја измерка разбушавената Анабел и ѝ упати еден остар поглед на рецепционистката. „Попладнево ќе зборувам со Реј. Поздрави ја Одет.“

„Вашиот состанок во единаесет часот“, рече жената кога тој спушти. „И кажав дека премногу доцни за да се видите.“

Тој турна настрана еден примерок од списанието Про Фудбал. Рацете му беа широки, ноктите чисти и педантно исечени. Но, во секој случај, не беше тешко да се замислат поцрнети од моторно масло. Таа погледна во неговата светлосина кошула со руска јака, парче облека кое веројатно чинеше повеќе од сите алишта што Анабел ги носеше на себе, и тегет сакото кое совршено одговараше со кошулата и сигурно беше направено по мерка за да ја собере ширината на неговите раменици и идеално да се стесни надолу кон неговиот струк.

„Таа очигледно не слуша добро.“ Неговата кошула беше залепена за импресивни гради додека се вртеше во фотелјата, а Анабел одеднаш се присети на лекциите за питоните на часовите по биологија во средно.

Тие ги голтаа пленовите цели. Почнувајќи од главата.

„Сакате да го повикам обезбедувањето?“ праша жената.

Тој го впери својот предаторски поглед во неа. И покрај напорот кој очигледно го имаше вложено за да ги рафинира и исполира сите свои груби „рабови“, неговиот зарипнат, развлечен глас сепак потсетуваше

на барски кавгаџија. „Мислам дека јас можам да се справам со неа.“

Низ Анабел проструи чудна возбуда - толку несоодветна, толку недобредојдена, толку некарактеристична што таа се удри во страничниот дел од една од столиците. Таа никогаш не беше којзнае колку добра во близина на претерано самоуверени мажи, а апсолутната неопходност да го импресионира овој конкретен човек ја натера да почне да пцуе во себе; таа ја опцу својата несмасност заедно со стутканиот костум и косата како на Медуза.

Моли ја имаше советувано да биде агресивна. Таа ѝ имаше кажано дека тој се борел за да стигне до врвот, клиент по клиент. Дека бруталната агресија е единствената емоџија што Хит Шампион може да ја разбере. Но Анабел по природа не беше агресивна личност. Нејзе сите ја искористуваа, од службеници во банка до таксисти. Баш минатата недела имаше изгубено во расправија со деветгодишно дете кое го начека како го удира Шерман со јајца. Дури и нејзиното сопствено семејство - особено нејзиното семејство - ја газеше.

И нејзе ѝ беше преку глава од тоа. Ы беше смачено од тоа да биде потценувана, смачено од тоа луѓето да ѝ се качуваат на глава, смачено од тоа да се чувствува како губитник и неуспех. Ако таа се повлечеше и сега, каде ќе завршеше тоа? Таа погледна во тие очи зелени како пари и заклучи дека беше дојдено време да ископа дел од гените на семејството Гренџер и да игра сериозно.

„Имаше мртво тело под мојот автомобил.“ Скоро вистина. Глушец беше млитав и ужасно тежок, како мртов човек.

За жал, Питонот не изгледаше импресионирано. Таа длабоко вдиша. „И црвена лента. Затоа задоцнив. Инаку ќе дојдев точно навреме. И порано. Јас сум

многу одговорна. И професионална.“ И снема воздух.
„Може да седнам?“

„Не.“

„Фала.“ Таа се смести на најблиската столица.

„Вие не слушате добро, а?“

„Молам?“

Тој долго време гледаше во неа пред да ја ослободи рецепционистката. „Не ми ги префрлај повиците во следните пет минути, Силвија, освен ако не ме бара Фиби Калев.“ Жената замина, а тој поразено воздивна. „Претпоставувам дека Вие сте пријателката на Моли.“ Дури и неговите заби беа заплашувачки: цврсти, прави и многу бели.

„Од факултет.“

Тој тропна со прстите на бирото. „Не сакам да бидам дрзок и безобразен, но ќе мора да бидете брза и кратка.“

Кого лажеше овој? Па очигледно беше дека обожаваше да биде дрзок и безобразен. Таа го замисли како ги заебава бубалиците на факултет или како ѝ се смее во лице на некоја трудна, расплакана девојка. Се исправи на столчето во обид да презентира самоверба. „Јас сум Анабел Гренцер од *Совршени за Вас*.“

„Стројникот.“ Тој продолжи да тропка со прстите.

„Се сметам себеси за помошник за брак.“

„Така ли?“ Тој повторно ја прободеше со своите зелени очи. „Моли ми кажа дека компанијата се вика... нешто во стилот на *Мирна Стројникот*.“

Таа предочна сфати дека го имаше превидено овој дел во разговорите со Моли. „Фирмата *Браковите на Мирна* беше основана од страна на баба ми во седумдесеттите. Таа почина пред три месеци. Јас оттогаш ја модернизирам, па ѝ дадов ново име кое подобро ќе ја долови нашата филозофија за персонализирана услуга за пребирливи луѓе со изострени вкусови.“

Извини, Нана, но ова мораше да се направи.

„Колку поточно е голема оваа Ваша фирма?“

Еден телефон, еден компјутер, старото, правливо шкафче на баба ѝ и Анабел. „Има големина совршена за менаџирање. Јас верувам дека тоа е клучот на флексибилноста.“ Таа побрза да додаде: „И покрај тоа што ова беше фирма на баба ми, јас сум и повеќе од квалификувана за да ја преземам.“ Нејзините квалификации беа: диплома од драмски факултет која никогаш ја немаше официјално употребено, основање и краткотрајно работење во интернет компанија што банкротираше, партнерство во пропаднат гифтшоп и - неодамна - позиција во агенција за вработување која стана жртва на економијата.

Тој се навали наназад во фотелјата. „Ќе прејдам на главното за да заштедиме време. Јас веќе имам потпишано договор со Порша Пауерс.“

Анабел беше подготвена за ова. Порша Пауерс, од *Парови Пауерс*, ја водеше најексклузивната агенција за состанување и спојување парови во Чикаго. Пауерс го имаше изградено својот бизнис околу најмоќните луѓе во градот, пребирливи директори и мажи со изострени вкусови кои се премногу зафатени за да најдат жена „за фалење и покажување“ каква што сакаат и доволно богати за да ја платат нездравата сума што таа ја наплаќаше. Пауерс беше агресивна, имаше многу контакти и репутација на безмилосна жена, но мислењето сепак доаѓаше од нејзините ривали, па можеби беше само професионална љубомора. Со оглед на тоа што Анабел ја немаше запознаено, таа се воздржуваше од коментари и судење.

„Знам за Вашиот договор, но тоа не значи дека не можете да ги користите и услугите на *Совршени за Вас*.“

Тој погледна надолу во својот мобилен, а неговото чело нервозно се збрчка. „Зошто би се мачел?“

„Затоа што јас за Вас ќе работам понапорно отколку што можете да замислите. И затоа што ќе Ве запознаам со група жени со мозоци и достигнувања, жени со кои нема да Ви биде здодевно кога првичната возбуда ќе почне да блее.“

Тој крена една веѓа. „Толку добро ме познавате, а?“

„Господине Шампион...“ Ова сигурно не му беше вистинското име? „...Вие очигледно сте навикнат да се дружите со убави жени и сигурна сум дека сте имале безброј можности да се ожените со некоја од нив. Но не сте го сториле тоа. Тоа ми кажува дека барате нешто повеќе од убава жена.“

„И Вие сметате дека нема да успеам да го најдам тоа со помошта на Порша Пауерс.“

Таа не сакаше да ја оцрнува својата конкуренција, иако многу добро знаеше со каков тип на девојки работеше Порша Пауерс: модели, манекенки и џет сет кремки. „Јас знам само што *Совршени за Вас* има да понуди и мислам дека ќе бидете импресионирани.“

„Јас едвај наоѓам време да се расправам со *Парови Пауерс*, камоли да додавам уште некој друг во комбинацијата.“ Тој стана од фотелјата. Беше страшно висок, па му требаше време.

Таа веќе ги имаше забележано широките раменици. Сега го измерка остатокот од него. Тој имаше витко, мускулесто, атлетско тело. Ако сакаш мажи кои пливаат во тестостерон и опасен сексуален живот, тој би ти бил под број еден на автоматско бирање. Не дека Анабел мислеше на нејзиниот сексуален живот. Или барем не мислеше сè додека тој не стана.

Тој го заобиколи неговото биро и ја подаде раката. „Добро се потруди, Анабел. Ти благодарам за времето.“

Тој немаше намера да ѝ даде шанса. Јасно беше дека планирал само да ја сослуша колку да ѝ угоди на Моли. Анабел помисли на енергијата што ја имаше потрошено за да стигне овде, на дваесетте долари

кои требаше да ги даде за да го извади Шерман од паркинг гаражата, на трудот кој го имаше вложено за да дознае сè што можеше да се дознае за триесет и четири годишното преамбициозно, селско момче кое стоеше пред неа. Помисли на нејзините надежи за овој состанок, на нејзините соништа да ја направи фирмата *Совршени за Вас* уникатна и успешна. Во неа вриеја години фрустрација, потпалени од лошо расудување, малери и пропуштени шанси.

Игнорирајќи ја неговата рака, таа скокна на нозе. Тој беше повеќе од цела глава повисок од неа, па таа мораше да го навали вратот за да го погледне во очи. „Кажете ми, господине Шампион, се сеќавате ли сè уште како е да си почетник, натпреварувачот од кој сите очекуваат да изгуби или тоа беше многу одамна? Се сеќавате ли некогаш да сте биле толку гладен и очаен да склучите некоја зделка - подготвен да направите сè за тоа да се реализира? Да возите до другиот крај на земјата без спиење само за да појадувате со потенцијален клиент? Да чекате на паркингот покрај терените за вежбање на Берс со часови, сè во обид да го привлечете вниманието на еден од ветераните? Се сеќавате ли на ноќта кога сте смогнале сили да станете од кревет со нездрава температура и треска само за да извлечете од затвор клиент на друг агент?“

„Си си ја завршила домашната работа, Анабел.“ Тој фрли еден нетрпелив поглед кон телефонот што трепкаше, но не ја исфрли, па таа продолжи.

„Кога сте почнале со овој бизнис, играчите како Кевин Такер не сакале ни да разговараат со Вас. Се сеќавате ли какво беше тоа чувство? Се сеќавате ли на времето кога новинарите не Ви се јавуваа за цитати? Кога не можевте да им се обраќате по име на сите во НФЛ?“

„Ќе заминеш ли ако речам дека се сеќавам?“ Тој посегна по Bluetooth слушалката што лежеше до телефонската конзола.

Таа ги стегна рацете во тупаници, надевајќи се дека звучеше страшно, а не забегано. „Сè што сакам е шанса. Истата шанса што сте ја добиле и Вие кога Кевин Такер го отпуштил својот стар агент и ја ставил својата верба во рацете на амбициозен, спортски фанатик кој излегол од последната дупка во Северен Илиноис и успеал да стигне до Харвард.“

Тој повторно се врати на својата фотелја, а едната веѓа му беше крената нагоре.

„Дете од работничка класа кое играло рагби на факултет за стипендија, но сметало на својот мозок за да напредува. Човек кој немал ништо повеќе од големи соништа и силна работна етика како препорака. Тип кој...“

„Престани пред да ме расплачеш“, рече тој суво.

„Само дајте ми шанса. Дозволете ми да организирам само едно запознавање. Само едно. Ако не Ви се допаѓа жената што ќе ја одберам, никогаш повеќе нема да Ви додевам. Ве молам. Ќе направам сè.“

Ова го привлече неговото внимание. Тој ја спушти слушалката, се навали на фотелјата и си го протри крајчето од устата со палецот. „Сè?“

Таа не трепна со око. „Сè што треба.“ Неговите очи направија едно пресметливо патување надолу од нејзината разбушавена коса, до устата и кон нејзиното грло и гради. „Па... одамна не сум легнал ништо.“

Мускулите во нејзиното грло се олабавија. Питонот си играше со неа. „Тогаш зошто да не преземеме нешто во врска со тоа на трајна база?“ Ја грабна својата чанта од вештачка кожа и ја извади папката со материјали што ја имаше подготвено во пет часот утрото. „Ова ќе Ви каже нешто повеќе за *Совршени за Вас*. Ја вклучив нашата мисија, стандардните распореди и структурата на трошоци.“

Сега откако заврши со заебанциите, тој беше комплетно бизнис ориентиран. „Мене ме интересираат резултати, не мисии и празни зборови.“

„И резултатите се баш она што ќе Ви го дадам.“

„Ќе видиме.“

Таа длабоко повлече воздух. „Дали тоа значи...“

Тој ја крена слушалката и ја закачи на увото. „Имаш една шанса. Утре вечер. Ја очекувам твојата најдобра кандидатка.“

„Навистина?“ Колената ѝ попуштија. „Да... Фантастично! Но... Мора прво да разјасниме што поточно барате.“

„Ајде да видиме колку си добра.“ Тој ја вклучи слушалката. „Во 21.00 часот во Сиена на улицата Кларк. Ќе нè запознаеш и не очекувај да си заминеш. Ќе седиш на масата и ќе го водиш разговорот. Јас работам напорно и давам сè од себе на професионално поле. Немам намера да се трудам и на приватно.“

„Сакате да седам со вас?“

„Точно дваесет минути. И после ќе ја испратиш.“

„Дваесет минути? Зарем не мислите дека тоа за жената ќе биде малку... понижувачко?“

„Не ако е вистинската жена.“ Тој ѝ упати една насмевка како вистинско селско момче. „А знаете ли зошто, госпоѓице Гренџер? Затоа што вистинската жена ќе биде премногу проклето слатка и мила за да се навреди. А сега фаќај магла додека си во предност.“

Таа го послуша.

Додека да влезе во тоалетот во МекДоналдс, Анабел конечно престана да се тресе. Таа се пресоблече во капри панталони, маичка и сандали. Денешното искуство ја имаше оправдано нејзината вечна фобија од змии. Но таа знаеше дека другите жени нема да гледаат на Хит Шампион така. Тој беше богат, успешен и прекрасен, а тоа го правеше улов од соништата, под претпоставка дека немаше да ги преплашува жените

на состаноците, нешто што не беше исклучено како можност. Таа требаше само да ја најде правилната жена.

Си ја тргна дивата коса од лицето. Таа секогаш ја носеше косата кратка за да ја држи под контрола, но фризураа правеше да изгледа како студентка, а не како сериозен професионалец, па Анабел сега се обидуваше да ја истрпи и да ја остави да порасне. Повторно посака да имаше 500\$ за професионално да ја исправи, но таа немаше доволно пари ни за да си ги плати сметките.

Ги стави обетките на баба ѝ во едно празно кутиче од апчиња и се напи од топлата вода што ја најде на задното седиште во Шерман. Автомобилот секогаш беше добро снабден: грицки и шишенца со вода; резервни алишта; тампони и козметика; нејзините нови брошури и визит карти; опрема за вежбање во случај да ѝ се привезбаше (што не се случуваше многу често); и, од неодамна, кутија кондоми во случај некој од нејзините клиенти да добиеше ненадеен, очаен нагон за секс, иако таа не можеше да ги замисли мажите како Ерни Маркс или Џон Нагер да бидат толку импулсивни. Ерни беше директор на основно училиште, добар со деца, но со страшна трема пред возрасни жени, а Џон хипохондрикот сигурно не сакаше ни да помисли на секс пред да ја однесе жената на сите можни тестирања.

Една работа беше сигурна. Таа никогаш немаше да мора да носи кондоми за Хит Шампион. Таквите мажи секогаш беа подготвени.

Го збрчка носот. Мораше да се издигне над сопствениот презир. Па што ако тој беше арогантен и диктаторски настроен, да не правиме муабет за тоа што беше премногу богат и премногу успешен за сопствено добро? Тој беше клучот на нејзината економска иднина. Ако сакаше *Совршени за Вас* да биде успешна и ексклузивна фирма за поврзување

парови, таа мораше да му најде сопруга. Знаеше дека откако ќе го оствари тоа, муабетот ќе се рашири и *Совршени за Вас* ќе стане најдобрата и најбараната агенција во Чикаго. Нешто што сега дефинитивно не беше. Преземањето на бизнисот на баба ѝ значеше и преземање на нејзините преостанати клиенти. И покрај тоа што Анабел даваше сè од себе за да го почитува споменот на Нана, сега беше време да продолжи понатаму.

Стави течен сапун во дланката и почна да размислува за своето место во бизнис светот додека ги миеше рацете. „Стројничките услуги“ ги имаше во многу варијации, а појавата на евтините сајтови за онлајн состанување имаа затворено голем број фирми како нејзината, додека преостанатите се бореа да најдат некое свое мало, специфично место на пазарот. Нудеа брзи состаноци, ручек состаноци и авантури. Некои правеа религиски спарки, други собираа луѓе од исти факултети и со слични интереси. Оние ретките со поголема среќа, како *Парови Пауерс*, ги држеа своите фирми како специјализирани за „услуги за милионери“ и прифаќаа само машки клиенти од кои земаа грдна пара за да ги запознаваат со убави жени.

Анабел планираше да ја одвои фирмата од сите нив. Таа сакаше нејзиното име да биде првото на кое ќе се сетат сите модерни, успешни луѓе во Чикаго, мажи и жени, кога ќе помислат дека се подготвени за сериозна врска и кога ќе сфатат дека традиционалната, старомодна персонализирана стројничка услуга е најдобрата опција. Таа веќе имаше неколку клиенти - Ерни и Џон беа меѓу најновите - но не доволно за да оствари профит. А не можеше да стави повисоки цени сè додека не стекне репутација. Наоѓањето жена за Хит Шампион можеше да ги реши сите овие проблеми. Само што... зошто тој не можеше да си најде жена сам?

Таа мораше да шпекулира на оваа тема малку

подоцна затоа што сега беше време за одење на работа. Планираше да го помине попладнето во шетање по кафетерии и ресторани во центарот на градот, плодна почва за наоѓање потенцијални клиенти и потенцијални кандидати за оние клиенти кои ги имаше, но тоа беше пред да дознае колку малку време имаше за да најде кандидатка која би можела да го остави без здив Хит Шампион.

Асфалтот блескаше од горештината додека одеше кон паркинг гаражата. Воздухот мирисаше на пржена храна и автомобилски гасови. Додека влегуваше во спарниот автомобил, нејзиниот мобилен телефон зазвоне. Таа ја остави вратата отворена за да влезе малку воздух. „Ало.“

„Анабел, имам прекрасни вести.“

Таа воздивна и ја спушти главата на воланот. Баш кога си мислеше дека најлошиот дел од денот е веќе поминат. „Здраво, мамо.“

„Татко ти зборуваше со Даг пред саат време. Брат ти официјално е потпретседател. Утрово изјавија.“

„Ох, мамо! Одлично!“

Анабел зрачеше со ентузијазам, вриеше од среќа, пукаше од радост, но мајка ѝ сепак луто рече: „Се разбира дека е одлично. Искрено, Анабел, не знам зошто мораш да биде толку завидлива. Даг напорно работеше за да стигне кај што е. Никој не му подари ништо.“

Освен родители кои го обожуваа, првокласно факултетско образование и широкоград подарок во кеш после дипломирањето за да го поттурне.

Буквално истите работи што ги имаше добиено и Анабел.

„Има само триесет и пет години“, продолжи Кејт Гренџер, „а веќе е потпретседател на една од најважните сметководствени фирми во Јужна Калифорнија.“

„Тој е неверојатен.“ Анабел го крена челото од врелиот волан.

„Кендис следниот викенд ќе организира забава на базенот за да прослават за унапредувањето. Го очекуваат Џони Деп.“ Анабел не можеше да го замисли Џони Деп на една од забавите на нејзината снаа, но не беше толку глупава за да го изрази скептицизмот.

„Ау! Тоа е импресивно.“

„Кендис се мисли меѓу јужно пацифичка тема и нешто западњачко.“

„Таа е страшно добра за забави. Сигурна сум дека што и да одлучи, ќе биде совршено.“

Видовитите моќи на Кејт Гренџер беа достоинствени за сопствена 800 телефонска линија. „Анабел, ќе мораш да се потрудиш малку повеќе во однос на твојата непријателска настроеност кон Кендис. Не постои ништо поважно од семејството. Даг ја обожава. Сите ја обожаваме. И таа е прекрасна мајка.“

На нејзиното чело се појавија неколку капки пот. „До каде се со Џејмисон и нокширот?“ Не Џими, Џејми, Џим или која било друга варијација. Само Џејмисон.

„Ух, немаш поим колку е паметен. Само прашање на време е. Ќе признаам дека јас бев малку скептична во врска со сите тие ленти за обука, но еве го, има само три години, а таков неверојатен вокабулар.“

„Уште вика шупак?“

„Тоа не е смешно.“

Во старите денови, кога мајка ѝ имаше смисла за хумор, тоа ќе беше смешно, но, на шеесет и две години, Кејт Гренџер не ја прифаќаше пензијата баш најдобро. И покрај тоа што таа и таткото на Анабел имаа купено спектакуларна куќа на брегот на океанот во Флорида, на Кејт ѝ недостигаше Сент Луис. Немирна и умрена од досада, таа ја насочи целата своја енергија што порано ја вложуваше во својата успешна банкарска

кариера, во своите три пораснати деца. Особено Анабел, нејзиниот единствен неуспех.

„Како е тато?“ рече Анабел, надевајќи се на одложување на неизбежното.

„Што мислиш ти, како е? Игра голф сабајлечки и гледа голф на телевизија цело попладне. Нема отворено медицински дневник со месеци. Човек ќе рече дека после четириесет години поминати како хирург, би требало да биде барем малку љубопитен, но тој покажува интерес за медицината само кога зборува со брат ти.“

И така прејдоа на втората глава од неверојатната сага на Чудесните Близнаци Гренџер, глава во која главната улога ја имаше еминентниот кардиохирург од Сент Луис, доктор Адам Гренџер. Анабел посегна по шишенцето со вода, посакувајќи да ѝ текнеше да го наполни со вотка. „Има страшен сообраќај, мамо. Мислам дека нема да можам да зборувам на телефон уште долго.“

„Татко ти многу се гордее со Адам. Пред некој ден му објавија уште еден текст во *Дневникот за кардиоваскуларна хирургија*. Вчера, кога бевме во Карипскиот Клуб со Андерсонови, морав да го клоцам под масата, не сакаше да престане да зборува за тоа. Децата на Андерсонови се ужасно разочарување.“

Исто како Анабел.

Нејзината мајка прејде на главното. „Ги доби ли апликациите што ти ги пратив?“

Со оглед на тоа што Кејт ги имаше испратено апликациите по FedEx и сигурно ја следеше пратката на компјутер, прашањето беше реторичко. Главата на Анабел почна да пулсира. „Мајко...“

„Не можеш да продолжиш да луташ вака - со работа, со врски - нема ни да го спомнам оној ужасен бизнис со Роб. Требаше да те пресечеме финансиски уште на факултет, кога инсистираше да се запишеш на

драмски. Дали тоа ти беше рудник со злато за професионални можности? Имаш триесет и една година. И Гренџер си. Времето да се средиш и скрасиш и реализираш себеси одамна дојде. И пројде.“

Анабел си имаше ветено дека нема да ја лапне мамката, без оглед на провокацијата, но после Глушец, Хит Шампион, спомнувањето на Роб и стравот дека мајка ѝ можеби беше во право, таа пукна. „Реализирањето во семејството Гренџер може да значи само две работи, така? Медицина или финансии?“

„Не почнувај. Многу добро знаеш што сакам да кажам. Тој ужасен стројнички бизнис нема свртено профит со години. Мајка ми го основа за да може да си го пика носот во туѓите животи. Не се подмладуваш, Анабел и јас нема да стојам да те гледам како продолжуваш да губиш време од животот кога можеш да се вратиш на факултет и да се подготвиш за иднината.“

„Јас не сакам...“

„Ти отсекогаш си била добра со бројки. Би можела да бидеш одличен сметководител. И ти кажав дека ќе ти ја платиме партиципацијата.“

„Не сакам да бидам сметководител! И не ми треба моите родители да ме издржуваат.“

„Значи тоа што живееш во куќата на баба ти не се брои, така?“

Тоа беше низок удар. Образите на Анабел почнаа да горат. Нејзината мајка ја имаше наследено куќата на Нана. Анабел живееше таму божем за да ја чува, но вистината беше дека Кејт не сакаше Анабел да живее во „некое си опасно урбано маало“. Анабел збесна. „Добро! Сакаш да се иселам? Тоа го сакаш?“

Ох, мајко мила, звучеше како повторно да имаше петнаесет години. Зошто секогаш ѝ дозволуваше на Кејт да ѝ го прави ова? Пред да успее да каже уште нешто, мајка ѝ продолжи понатаму, зборувајќи со својот претерано трпелив мајчински глас кој го користеше

кога Анабел имаше осум години и изјави дека ќе побегне од дома ако нејзините браќа не престанат да ја викаат Компир. „Она што го сакам јас е да се вратиш на факултет и да добиеш диплома за сметководство. Знаеш дека Даг ќе ти помогне да најдеш работа.“

„Нема да бидам сметководител!“

„Тогаш што ќе бидеш, Анабел? Кажу ми. Мислиш дека јас уживам да ти додевам? Ако можеш само да ми објасниш...“

„Сакам да водам сопствен бизнис“, рече Анабел, но дури и самата си звучеше расцимолена.

„Го проба тоа, ти текнува? Гифтшопот? Потоа онаа ужасна *дотком* фирма? Јас и Даг те предупредивме. Потоа онаа евтина агенција за вработување. Ти не се држиш до ништо.“

„Тоа не е фер! Агенцијата за вработување пропадна.“

„А исто така и гифтшопот и интернет фирмата. Дали некогаш си помислила дека има шанси да е повеќе од коинциденција тоа што секој бизнис за кој ќе се приврзеш пропаѓа? Тоа е затоа што се расправаш со мечти и соншта, а не со реалноста. Како целата онаа фантазија што ја имаше, да бидеш актерка.“

Анабел се лизна надолу на седиштето.

Таа беше пристојна актерка, прифаќаше солидни споредни улоги на факултет и режираше неколку студиски драми.

Но во трета година сфати дека театарот не беше нејзината страст, туку само бегство во свет каде што не мораше да биде малата, некомпетентна сестра на Даг и Адам.

„И погледни што се случи со Роб“, продолжи Кејт. „Од сите... Па, ајде нема врска. Поентата е дека имаш паднато на оние глупости од новата доба, навистина веруваш дека ако посакуваш нешто доволно, ќе го добиеш. Но животот не функционира така. Треба повеќе

од желба. Успешните луѓе се практични. Тие прават планови кои произлегуваат од реалноста.“

„Јас не сакам да бидам сметководител!“

Следеше долга, неодобрувачка тишина. Анабел многу добро знаеше што си мислеше мајка ѝ. Дека Анабел се однесуваше типично за Анабел, претерано драматично, непрактично, баш како единствениот губитник во семејството. Но никој не можеше да ја вознемири како Кејт.

Освен татко ѝ.

И нејзините браќа.

Престани да се забаваш со животот, Компир, и скраси се со нешто практично, Адам, големата сверка - докторот - имаше напишано во неговиот последен мејл, а многу досетливо во листата со примачи ги имаше вклучено и останатите членови на семејството, плус две тетки и три братучетки. Имаш триесет и една година, Даг, големата сверка – сметководителот - имаше забележано на роденденската честитка. Јас заработував по 200.000\$ годишно кога имав триесет и една.

Нејзиниот татко, поранешната голема сверка - хирургот - имаше поинаков пристап. *Вчера погодив рекорден број на дупки. Мојата игра конечно се подобрува и си доаѓа на свое место. И, Анабел... време е и твојата да дојде на место.*

Само баба ѝ Мирна ѝ даваше поддршка. *Ќе се пронајдеш себеси кога ќе дојде вистинско време, драга.*

Нана ѝ недостигаше. И таа беше губитник и неуспех.

„Сметководственото поле е широко“, рече мајка ѝ. „И постојано расте и се шири.“

„А исто така и мојот бизнис“, врати Анабел во луд акт на самоуништување. „Добив многу важен клиент.“

„Кој?“

„Знаеш дека не можам да ти го кажам неговото име.“

„Има помалку од седумдесет години?“

Анабел си нареди да не го загризува мамецот, но постоеше причина поради која се имаше здобиено со репутацијата на семеен заебант. „Има триесет и четири години и е познат мултимилионер.“

„Тогаш зошто те најмил тебе, по ѓаволите?“

Анабел зачкрипе со забите. „Затоа што сум најдобра, ете зошто.“

„Ќе видиме.“ Гласот на нејзината мајка омекна. „Знам дека те нервирам, душо, но го правам ова само затоа што те сакам и затоа што сакам да го искористиш твојот потенцијал.“

Анабел воздивна. „Знам дека ме сакаш. И јас те сакам тебе.“

Разговорот конечно заврши. Анабел ја тресна вратата и го стави клучот. Можеби зборовите на мајка ѝ немаше да болат толку многу ако во нив немаше вистина.

Додека излегуваше од паркинг гаражата, таа погледна во ретровизорот и го промрморе омилениот збор на малиот Џејмисон. Двапати.